

РЕШЕНИЕ

№ 194

гр. Пазарджик, 10.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
закрито заседание на десети ноември през две хиляди двадесет и първа година
в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Венцислав Ст. Маратилев
Димитър П. Бозаджиев

като разгледа докладваното от Минка П. Трънджиева Въззивно гражданско
дело № 20215200500758 по описа за 2021 година

Производството е по чл.435 ал. 1 т.3 от Граждански процесуален кодекс.

Обжалвано е от вискател в изпълнителното производство
постановление на ДСИ , с което е прекратено производството по
изпълнителното дело.

К.Ц. , вискател в изпълнителното производство е обжалвал
Постановление от 06. 10. 2021 г. на Държавен съдебен изпълнител при
Районен съд гр. Пазарджик за прекратяване на производството по изп. дело
№2108/1999 г. на Държавен съдебен изпълнител при Районен съд - гр.
Пазарджик

Моли да бъде отменено като неправилно - поради противоречие с
материалния закон, нарушаване на съдопроизводствените правила и
необоснованост .

При констатация за наличие на предпоставките по чл. 11 от ЗН, във вр.
с чл. 51, ал. 2 във вр. с ал. 1, изр. 2 от ЗН /които обективно са налице в
настоящия казус/, изпълнителното производство не следвало да се прекрати
поради липса на субект на изпълнение, а ДСИ бил задължен на основание чл.
61, ал. 2 от ЗН да определи /чрез Министъра на финансите/ на Държавата срок
за приемане наследството на починалия длъжник.

Позовава се на съдебна практика.

Държавният съдебен изпълнител е изготвил мотиви.

Сочи, че производството по делото е образувано по молба на К. К. Ц., въз основа на изпълнителен лист издаден от Окръжен съд град Пазарджик, за изпълнение на парично вземане в полза на вискателя. Длъжникът е починал и по молба на вискателя изпълнението е насочено по отношение на неговите наследници, които са направили отказ от наследство.

С постановление на ДСИ от 27.12.2018 година било прекратено производството по делото на основание чл.433 ал.1 т.8 от ГПК. Същото е обжалвано от вискателя и с решение на Пазарджишкия окръжен съд от 10.05.2019 година, постановлението на съдебния изпълнител е отменено.

Приложено е удостоверение за отказ от наследство на И.П.И.. Дадена е възможност на вискателя на основание чл.230 ал.2 от ГПК да посочи срещу кой ред наследници да продължи производството по делото. С молба от 20.05.2021 година вискателят е посочил, че тъй като са изчерпани всички наследници, да се конституира като длъжник по делото Община Пазарджик. С постановление от 06.10.2021 година ДСИ е прекратил производството по делото по съображения изложени в постановлението. Същото е връчено на вискателя на 12.10.2021 година и на 19.10.2021 година в законовия срок е депозирана жалба срещу постановлението за прекратяване. Искане се неговата отмяна като неправилно и незаконосъобразно, както и да бъде конституирана Държавата, чрез министър на финансите като длъжник по делото.

Намира , че подадената жалба е допустима,но неоснователна.

Нормата на чл.11 от ЗН въвежда изискването починалото лице да няма наследници или същите да са се отказали от наследство. Разпоредбата на чл.11 от Закона за наследството, урежда получаването на наследството от държавата и общините в случаите, когато няма лица които могат да наследяват или когато всички наследници се откажат от наследство или когато наследниците изгубят правото да приемат наследството. Общината става собственик на движимите вещи, жилищата, ателиетата и гаражите, както и на парцелите и имотите, предназначени предимно за жилищно строителство, на чиято територия се намират, т.е. общината придобива конкретно имущество по силата на закона, но не и пасивите, които остават в тежест на държавата. Общината придобива определени права от наследството на починалия, но не отговаря за неговите задължения. За задълженията отговаря Държавата, но на основание чл.519 от ГПК срещу Държавата не

може да се реализира принудително изпълнение по реда на ГПК.

Съдът , като прецени доказателствата по делото и доводите на страните , прие за установено следното:

Производството по изпълнителното дело е образувано по молба на жалбоподателя за принудителното изпълнение на парично вземане.

В хода на производството е починал длъжника , издирени са неговите наследници и в изпълнение на чл.11 от ЗН е установено ,че лицата , които имат право да го наследят са се оказали от наследството. Жалбоподателят не твърди, че има физически лица , които наследяват длъжника и съответно наследяват и пасивите му.

От данните по делото е видно , че има недвижим имот , който според разпоредбата на чл.11 от ЗН следва да се придобие от Общината.

Взискателят е поискал конституиране на Общината.

ДСИ е прекратил производството по делото със съображения,че Общината наследява само определени активи , но не и пасивите на наследството , както и ,че срещу Държавата не може да се изпълнява принудително по реда на ГПК- чл.519 от ГПК.

Жалбата е постъпила в срок от легитимирано лице срещу подлежащо та обжалване действие на ДСИ , обективизирано в обжалваното постановление.

Тя е допустима , а за да се произнесе по същество , съдът съобрази следното:

ДСИ се е позовал на напълно относима към спора съдебна практика по въпросите относно получаване на наследството от Община и Държава в хипотезата на чл.11 от ЗН. Напълно точно е приел, че Общината приема само активи и нейното положение е аналогично на това на частен правоприемник , правоприемник на останалите активи /извън изрично посочените в закона/ и на пасивите е Държавата , която отговаря до размера на полученото , тъй като винаги приема наследството по опис.Поради това и искането да се определи срок на Държавата за приемане на наследството по опис по реда на чл.61 ал.2 от ЗН е неоснователно.

Всъщност жалбоподателят се позовава на идентична съдебна практика и без никакъв спор следва да се приеме ,че в исково производство ,следва да се конституира като ответник Държавата и спора да се разреши по отношение на

нея.

При наличие на данни по делото , че в наследството има недвижим имот с такива характеристики ,че правоприемник на правата е Общината ,то както е приела съдебната практика е приложима хипотезата на чл.66 ал.2 от ЗН.

Спецификата в настоящата хипотеза е ,че е висящо изпълнително производство , а принудително изпълнение по реда на ГПК срещу Държавата не е допустимо, на което основание и ДСИ е прекратил производството.

При това положение се поставя въпроса може ли изпълнителното производство да продължи по отношение на Държавата.

В разпоредбата на чл.433 от ГПК са изрично посочени основанията за прекратяване на изпълнителното производство.

В хипотезата на чл.11 от ЗН Държавата не се явява като наследник ,тя получава наследството , тъй като не може да има състояние при което дадено наследство да остане „безстопанствено“. Съгласно чл.11 от Закона за наследството , когато няма лица, които могат да приемат наследството съгласно предходните членове (в случая чл.8 ал.4 от ЗН) или когато всички наследници се откажат от наследството или изгубят правото да го приемат, наследството се получава от държавата, с изключение на движимите вещи, жилищата, ателиетата и гаражите, както и на парцелите и имотите, предназначени предимно за жилищно строителство, които стават собственост на общината, на чиято територия се намират. Според тази разпоредба общината става собственик на движимите и недвижими вещи от наследството, които се намират на нейна територия, а всички останали права и задължения преминават у държавата. Държавата, следователно, се явява общ правоприемник, а общината получава само конкретни отделни права и е в положение, сходно с това на заветника. За задълженията на наследодателя при това положение ще отговаря държавата и то само до размера на полученото от нея имущество, но не и общината. Ако активите на наследството, получени от държавата, се окажат недостатъчни за удовлетворяване на кредиторите, то те имат право на иск срещу общината по арг. чл.66 ал.2 от ЗН. В този случай общината ще отговаря за непогасените вземания до размера на отделните получени вещи. (В този смисъл: Определение № 458 от 30.09.2016 г. по ч.т.д. № 1303/2016 г. на ВКС, ТК, II т.о.)

Държавата винаги получава наследството по опис и отговаря до размера на полученото. В тази хипотеза нормата на чл.519 от ГПК е неприложима , тъй като не се касае за задължения на Държавата .

За вискателя няма друг ред да реализира правата си ,тъй като не разполага с титул за изпълнение. Именно поради това производството срещу Държавата по конкретното изпълнително производство не може да бъде прекратявано на това основание.

Няма и такова основание за прекратяване на производството съобразно разпоредбата на чл.433 от ГПК.

Мотивиран от изложеното Пазарджишки окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Постановление от 06. 10. 2021 г. на Държавен съдебен изпълнител при Районен съд гр. Пазарджик за прекратяване на производството по изп. дело №2108/1999 г. на Държавен съдебен изпълнител при Районен съд - гр. Пазарджик .

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____